

# Kapittel 1

## Salg av collegeiendom

### 1

«For det tredje ble ekteskapet innstiftet for det gjensidige selskapets skyld, den hjelpen og trøsten den ene parten bør finne i den andre», mumlet Jane Studdock til seg selv. Hun hadde ikke vært i kirken siden skoledagene, men for seks måneder siden hadde hun giftet seg der, og ordene i vielsen hadde festet seg i tankene hennes.

Gjennom den åpne døren kunne hun se det lille kjøkkenet i leiligheten og høre veggurets høylytte tikk, tikk, tikk. Hun hadde nettopp vært på kjøkkenet og visste hvor ryddig det var der inne. Tingene etter frokosten var vasket opp, oppvaskhåndklærne hang over ovnen og gulvet var tørket over. Sengene var redd opp og rommene «ferdige». Hun hadde nettopp kommet tilbake fra den eneste handleturen hun trengte å ta den dagen, og det var fremdeles et minutt til klokken var elleve. Bortsett fra å få i seg lunsj og drikke te var det ingenting som måtte gjøres før klokken seks, heller ikke hvis Mark faktisk kom hjem til middag. Men det var et møte på colleget i dag. Hun var temmelig sikker på at Mark ville ringe rundt tetid og si at møtet hadde vart lenger enn forventet, og at han ble nødt til å spise på colleget. Timene som lå foran henne, var like tomme som leiligheten. Sola skinte og klokken tikket.

«Gjensidig selskap, hjelp og trøst», sa Jane bittert. Sannheten var at ekteskapet hadde vært en dør ut av en verden med arbeid og kameratskap og latter og utallige ting å gjøre, inn i noe som minnet om isolat. I årene før de giftet seg, hadde hun aldri sett så lite til Mark som i de siste seks månedene. Selv når han var hjemme, sa han nesten

aldri noe. Han var nesten alltid trøtt eller et annet sted i tankene. Da de var venner, og senere mens de var kjærester, hadde hele livet føltes for kort for alt de hadde å si til hverandre. Men nå ... hvorfor hadde han valgt henne? Var han fortsatt forelsket i henne? I så fall måtte ordet 'forelsket' bety noe helt annet for menn enn for kvinner. Var det den brutale sannheten at alle de endeløse samtaler, som hun før ekteskapet hadde opplevd som en kanal for selve kjærligheten, for ham ikke hadde vært mer enn forberedelser, forspill?

«Her sitter jeg, i ferd med å kaste bort nok en formiddag på å dag-drømme», sa Jane skarpt til seg selv. «Jeg *må* få gjort noe arbeid.» Med arbeid mente hun doktorgraden sin om John Donne. Hun hadde alltid tenkt at hun ville fortsette sin egen akademikerkarriere etter at hun giftet seg; det var en av grunnene til at de ikke skulle ha barn, i hvert fall ikke på lenge ennå. Jane var kanskje ikke en veldig original tenker, men planen hennes hadde vært å holde frem Donnes «triumferende oppreisning av kroppen». Hun mente fortsatt at hvis hun fant frem alle notatene sine og utgavene med Donne, og virkelig satte seg ned med det, ville hun klare å gjenvinne sin tapte entusiasme for emnet. Men før hun gjorde det – kanskje for å utsette å begynne på prosjektet – snudde hun en avis som lå på bordet og kikket på bildet på baksiden.

I det samme hun så bildet, husket hun drømmen. Hun husket ikke bare drømmen, men den uendelig lange stunden etter at hun hadde krøpet ut av sengen og satt og ventet på det første spor av morgen, redd for å slå på lyset i frykt for at Mark ville våkne og lage et styr, samtidig som hun følte seg fornærmet over den jevne pusten som kom fra ham. Han var god til å sove. Bare én ting syntes å holde ham våken etter at han var gått til sengs, og selv det holdt ham ikke våken særlig lenge.

Skrekken i denne drømmen er som med de fleste skrekkelige drømmer, umulig å gjenfortelle. Men det er viktig å gjøre det med tanke på hva som skjedde videre. Drømmen hadde ganske enkelt begynt med et ansikt. Ansiktet så utenlandsk ut, skjeggete og ganske gult, og med skjev nese. Uttrykket var skremmende fordi ansiktet selv var skremt. Munnen hang åpen, og øynene stirret slik hun hadde sett andre stirre et sekund eller to etter et plutselig sjokk. Men dette ansiktet syntes å møte et sjokk som varte i timevis. Etter hvert så hun mer av

omgivelsene. Ansiktet tilhørte en mann som satt sammenkrøket i et hjørne i et lite, firkantet rom med hvitkalkede vegger – han ventet, trodde hun, på at de som hadde ham i sin makt, skulle komme inn og gjøre noe grusomt mot ham. Til slutt gikk døren opp og en ganske pen mann med et spisst, grått skjegg kom inn. Det virket som om mannen var en gammel bekjent av fangen, og de satte seg ned og begynte å snakke sammen. I alle drømmene Jane hadde hatt til nå, forsto hun enten hva menneskene i drømmen sa, eller så hørte hun dem ikke. Men i denne drømmen – og det forsterket drømmens usedvanlige realisme – foregikk samtalen på fransk, og Jane forsto brokker av den, men ikke på langt nær alt, akkurat som det ville vært i virkeligheten. Den nyankomne fortalte fangen noe han tilsynelatende trodde ville bli tatt imot som gode nyheter. Og fangen kikket først opp med et glimt av håp i blikket og sa: «*Tiens ... ah ... ça marche*», før han nølte og endret mening. Den besøkende fortsatte å snakke med lav, stødig stemme. Han var en tiltalende mann på sitt temmelig kjølige vis, men han brukte lorgnett, og den fanget stadig vekk lyset slik at øynene ikke var synlige. Dette, kombinert med de nesten unaturlig perfekte tennene hans, ga Jane et ubehagelig inntrykk. Og dette ble forsterket av fangens voksende ubehag, som endte i utilslørt skrekk. Hun klarte ikke å skjønne hva denne besøkende foreslo for mannen, men hun oppfattet at fangen var dødsdømt. Og det den besøkende tilbød ham, var noe som skremte ham enda mer. På dette punktet mistet drømmen alt skinn av realisme og ble til et regelrett mareritt. Den besøkende rettet på lorgnetten og smilte sitt avmålte smil, før han tok fangens hode i de to hendene sine. Han rykket det hardt til siden – akkurat som Jane forrige sommer hadde sett noen menn rykke hardt i hjelmen til en dykker – og skrudde så hodet av fangen og tok det med seg. Deretter ble alt forvirrende. Hodet var fortsatt midtpunktet i drømmen, men nå var det et helt annerledes hode – det hadde et strømmende hvitt skjegg og var fullstendig dekket av jord. Det tilhørte en gammel mann som noen drev og gravde opp på en slags kirkegård – en slags eldgammel britisk, druideaktig mann i lang kappe. Først var ikke Jane så forferdet over dette fordi hun trodde det var et lik. Men så la hun plutselig merke til at den gamle skikkelsen var i ferd med å bli levende. «Pass på!» ropte

hun i drømmen. «Han lever. Stopp! Stopp! Dere vekker ham.» Men de stoppet ikke. Den gamle, gravlagte mannen satte seg opp og begynte å snakke på et språk som kunne minne om spansk. Dette skremte av en eller annen grunn Jane så voldsomt at hun våknet.

Og det var drømmen – ikke noe verre, men heller ikke noe bedre enn andre mareritt. Men det var ikke bare minnet om et mareritt som fikk stuen i leiligheten til å svaie foran øynene hennes slik at hun måtte sette seg av frykt for å falle. Årsaken var en annen. For der, på baksiden av avisen, var hodet fra marerittet. Det første hodet (hvis det hadde vært to) – hodet til fangen. Ekstremt motvillig løftet hun avisen. ALCASAN HENRETTES var overskriften, og under den: VITENSKAPSMANNEN BLÅSKJEGG TIL GILJOTINEN. Hun husket saken vagt. Alcasan var en fremstående radiolog i et naboland – araber av herkomst, ble det sagt – som hadde ødelagt en ellers strålende karriere ved å forgifte kona. Så det var der drømmen kom fra. Hun måtte ha sett dette bildet i avisen før hun la seg – mannen hadde definitivt et temmelig ubehagelig åsyn. Men nei, det kunne ikke stemme. Dette var jo morgenavisen. Da måtte det selvsagt ha vært et tidligere bilde hun hadde sett – trolig for noen uker siden, da rettssaken tok til. Det var tåpelig å bli skremt av noe sånt. Videre til Donne. La oss se, hvor var vi hen? De tvetydige linjene på slutten av *Kjærlighetens alkymi*:

*Hope not for minde in women; at their best  
Sweetness and wit, they are but Mummy possess.*

«Håp ikke på forstand i kvinner.» Var det egentlig noen mann som ønsket forstand fra en kvinne? Men det var ikke poenget. «Jeg må få tilbake konsentrasjonsevnen», sa Jane, og så: «Var det et bilde av Alcasan i en tidligere avis? Hva om ...»

Fem minutter senere ryddet hun bort alle bøkene, gikk bort til speilet, tok på seg hatten og gikk ut. Hun var ikke helt sikker på hvor hun skulle. Hvor som helst, bare, for å komme seg ut av rommet, leiligheten, hele huset.

Mark, på sin side, var på vei nedover mot Bracton College, opptatt av noe helt annet. Han merket ikke hvor vakkert det var på morgenkvisten i den lille gaten som tok ham fra den sandete åsen i utkanten av byen der han og Jane bodde, ned til den sentrale og akademiske delen av Edgestow.

Selv om jeg har bakgrunn fra Oxford og er svært glad i Cambridge, synes jeg Edgestow er vakrere enn begge to. Én ting er at den er veldig liten. Ingen produsent av biler eller pølser eller marmelade har ennå kommet og industrialisert denne landlige byen der universitetet ligger, og selve universitet er knøttlite. Bortsett fra Bracton og kvinnecolleget fra attenhundretallet på den andre siden av jernbanen, er det bare to colleger der: Northumberland, som ligger nedenfor Bracton ved Wynd-elva, og Duke's tvers overfor kirken. Det er ingen laveregrads-studenter på Bracton. Det ble grunnlagt i 1300 for å hjelpe ti lærde menn som hadde i oppgave å be for sjelen til Henry de Bracton og studere Englands lover. Antallet forelesere har gradvis økt til 40, og av dem er det nå bare seks (bortsett fra Bacon-professoren) som studerer juss, og sannsynligvis ingen som ber for Bractons sjel. Mark Studdock var selv sosiolog og hadde blitt tilsatt som foreleser i emnet fem år tidligere. Nå begynte han å bli husvarm. Hvis han hadde hatt noen tvil på det punktet (noe han ikke hadde), ville han kunnet ha skrinlagt den da han støtte på Curry like utenfor postkontoret og merket hvor naturlig det var for Curry at de slo følge til colleget mens de diskuterte sakslisten for møtet. Curry var Bractons viserektor.

«Ja», sa Curry, «det vil ta uhorvelig lang tid. Sikkert holde på til etter middag. Vi kommer til å oppleve at alle intrigantene vil kaste bort så mye tid de bare klarer. Men det er heldigvis også det verste de kan gjøre.»

Ut fra tonen i Studdocks svar ville du aldri ha kunnet gjette hvilken usigelig nytelse han kjente ved Currys bruk av pronomenet «vi». Han hadde vært utenfor «det gode selskap» inntil svært nylig, og med ærefrykt og liten innsikt observert aktivitetene til det han den gang kalte «Curry og gjengen hans», og bare holdt korte, nervøse taler på colleget som ikke påvirket noen beslutninger. Nå var han kommet seg

innenfor, og «Curry og gjengen hans» var blitt «vi» eller «det progressive elementet på colleget». Det hadde skjedd ganske brått og smakte fortsatt søtt.

«Du tror det går gjennom, da?» spurte Studdock.

«Utvilsomt», svarte Curry. «Vi har rektor og kvestor og alle fra kjemi og biokjemi, for å nevne noen. Jeg har tatt meg av Pelham og Ted, og de er fornuftige. Jeg har fått Sancho til å tro at han ser poenget og er for. Storm-Bill vil sikkert gjøre noe ganske dramatisk, men han er nødt til å ta vår side hvis det ender med avstemning. Dessuten vil Dick være der. Det har jeg ikke fortalt deg. Han kom opp til middag i går kveld og satte i gang med det samme.»

Studdock vrent hjernen på jakt etter en trygg måte å skjule det faktum at han ikke ante hvem Dick var på. I grevens tid husket han en obskur kollega som het Richard til fornavn.

«Telford?» sa Studdock forundret. Han visste så altfor godt at Telford ikke kunne være den samme Dick som Curry siktet til, og la derfor et snev av undring og ironi i spørsmålet.

«Gode Gud! Telford!!» utbrøt Curry og lo. «Nei. Jeg mener selvsagt lord Feverstone – Dick Devine, som han het tidligere.»

«Ja, jeg må si jeg *var* en smule forbauset ved tanken på at det kunne være Telford», sa Studdock og lo han også. «Jeg er glad for at Feverstone kommer. Jeg har aldri møtt ham, vet du.»

«Å, men det er du simpelthen nødt til», sa Curry. «Hør her. Kom og spis hos meg i kveld. Jeg har bedt ham også.»

«Det vil jeg svært gjerne», sa Studdock oppriktig. Og så, etter en pause: «Forresten, jeg antar at Feverstones egen stilling er ganske trygg?»

«Hva mener du?» spurte Curry.

«Vel, du husker kanskje at det var noe snakk om hvorvidt en som var såpass mye borte, kunne få beholde sin stilling som foreleser.»

«Å, du mener Glossop og gjengen hans? Det er bare tomt prat. Var ikke det bare fullstendig nonsens?»

«Mellom oss sagt, ja. Men jeg må tilstå at hvis jeg i *offentligheten* ble bedt om å forklare nøyaktig hvorfor en mann som nesten alltid befinner seg i London, burde få fortsette å være foreleser ved Bracton,

så ville det ikke vært helt enkelt. De virkelige grunnene er av det slaget doktor Watson ville kalt 'umålbare'.

«Jeg er uenig. Jeg ville ikke hatt det minste problem med å forklare de virkelige grunnene offentlig. Er det ikke viktig for et college som dette å ha innflytelsesrike kontakter med verden utenfor? Det er langt fra umulig at Dick vil havne i neste regjering. Allerede nå har Dick i London vært langt nyttigere for collegeet enn Glossop og et halvt dusin andre av samme slag har vært ved å sitte her hele livet.»

«Ja. Det er selvsagt det virkelige poenget. Men det ville vært litt vanskelig å legge det frem slik på et college-møte!»

I en litt mindre fortrolig tone sa Curry: «Det er én ting du kanskje burde vite om Dick.»

«Hva er det?»

«Det var han som skaffet deg stillingen din.»

Mark ble taus. Han likte ikke å bli minnet om en tid da han ikke bare hadde stått utenfor den progressive kretsen, men til og med stått utenfor collegeet. Han likte ikke alltid Curry, heller. Gleden han følte over å være med ham, var ikke den typen glede.

«Det stemmer», sa Curry. «Denniston var den største rivalen din. Mellom oss sagt likte mange flere hans forskningsartikler enn dine. Det var Dick som hele tiden insisterte på at du var typen vi virkelig trengte. Han gikk innom Duke's og snuste seg frem til alt mulig om deg. Han hevdet at det eneste vi måtte ta hensyn til, var hva slags menneske vi trengte, og gi blaffen i kvalifikasjoner på papiret. Og jeg må si at det viste seg at han hadde rett.»

«Det var hyggelig sagt», sa Studdock med et ironisk bukk. Han var overrasket over retningen samtalen hadde tatt. Det var en gammel regel ved Bracton, og formodentlig de fleste collegeer, at man aldri nevnte omstendighetene rundt en kollegas ansettelsesprosess, og før dette øyeblikket hadde ikke Studdock innsett at dette var enda en tradisjon de progressive var villige til å skrote. Det hadde heller aldri falt ham inn at hans egen ansettelse hadde vært betinget av noe annet enn hans egen prestasjon under intervjuet, og i hvert fall ikke at konkurransen hadde vært så hard. Nå var han blitt så vant til stillingen sin at tanken ga ham samme underlige følelse som en mann får når han oppdager at

faren hans en gang var på nippet til å gifte seg med en annen kvinne.

«Ja», fortsatte Curry og byttet samtaleemne. «Nå ser vi selvsagt at Denniston aldri ville ha gjort nytten. Så absolutt ikke! Han var en lysende begavelse den gangen, altså, men han synes å ha kommet ut på et fryktelig sidespor etter det, med alle hans tanker om rettferdig fordeling og jeg vet ikke hva. De sier han trolig ender opp i kloster.»

«Men han er likevel ingen dumskalle», sa Studdock.

«Jeg er glad for at du skal få møte Dick», sa Curry. «Vi rekker det ikke her og nå, men det er noe jeg vil snakke med deg om, når det gjelder ham.»

Studdock så spørrende på ham.

Curry senket stemmen og sa: «James og jeg og en eller to andre har tenkt at han burde bli vår nye rektor. Men nå er vi fremme.»

«Klokken er ikke tolv ennå», sa Studdock. «Hva med å svippe innom Bristol og ta oss et glass?»

Som sagt, så gjort. Det ville ikke ha vært lett å bevare atmosfæren de progressive opererte i, uten en hel rekke slike utskeielser. Disse var en større belastning for Studdock enn for Curry, som var ugift og hevet lønn som viserektor. Men Bristol var en koselig pub. Studdock hentet en dobbel whisky til sin kollega og et glass øl til seg selv.

### 3

Den eneste gangen jeg var gjest ved Bracton, overtalte jeg verten min til å slippe meg inn i skogen og la meg være i fred der i en time. Han unnskyldte seg for at han låste meg inne.

Svært få personer hadde adgang til Bragdonskogen. Porten lå ved Inigo Jones og var den eneste inngangen; en høy mur omga skogen, som var kanskje fire hundre meter bred og strakte seg halvannen kilometer fra øst til vest. Hvis du kom inn fra gaten og gikk gjennom colleget, fikk du en sterk følelse av å gradvis trenge inn i det aller helligste. Først gikk du gjennom Newtongården, en tørr og gruslagt firkant omkranset av overpyntede, men vakre georgianske hus. Deretter måtte du gå gjennom en sval, tunnellignende korridor, som var nesten mørk midt på dagen, hvis ikke enten døren til aulaen sto åpen til høyre eller halvdøren til kjøkkeninngangen sto åpen til venstre og

slapp ut en stripe av dagslyset som falt over panelet der inne. Kanskje kjente du også en svak duft av nybakt brød.

Når du kom ut av denne tunnelen, befant du deg i middelaldercolleget – i søylegangen til den langt mindre firkanten som ble kalt Republic. Gresset her så veldig grønt ut etter Newtons kulde, og steinen i søylene som tårnet opp der, ga inntrykk av å være myk og levende. Kapellet lå ikke langt derfra; du ville hørt den skramlete tunge lyden fra urverket i en stor, gammel klokke fra et sted over deg. Du hadde fulgt denne søylegangen forbi steiner og urner og byster til minne om døde bractonianere, og deretter ned en smal trapp som sendte deg ut i dagslyset til firkanten som kalles Lady Alice. Bygningene til venstre og høyre var fra 1600-tallet, beskjedne, nesten som private hjem, med kvistvinduer og mose over de grå teglsteinene. Da ville du befunnet deg i en behagelig, protestantisk verden, som kanskje minte deg om Bunyan eller Waltons *Lives*.

Det ville ikke stått noen bygninger like foran deg, på den fjerde siden av Lady Alice, bare en rekke med almer og en mur. Først her ville du blitt bevisst på lyden av rennende vann og skogsduers kurring. Gaten var nå så langt unna at ingen andre lyder hørtes. I muren var det en dør som førte inn til en overbygd søylegang med smale vinduer på begge sider. Så du ut gjennom disse, oppdaget du at du gikk over en bro, og at Wynd-elva med sitt mørkebrune, krusende vann fløt under deg. Nå nærmet du deg målet. En liten grind ved broens borte ende førte deg ut på kollegiets gressbane. På den andre siden av denne ville du sett skogens høye mur, og gjennom Inigo Jones-porten hadde du fanget et glimt av solbelyst vegetasjon og dype skygger.

Jeg tror at noe av det som ga skogen dens spesielle stemning, var at den var omgitt av en mur, for når noe er omkranset og definert, er ikke hjernen innstilt på å betrakte det som noe alminnelig. Da jeg gikk over det myke gresset, fikk jeg en følelse av å bli tatt imot. Trærne sto akkurat så langt fra hverandre at løvverket et stykke borte virket ugjennomtrengelig, samtidig som jeg følte at jeg hele tiden befant meg i en lysning; omgitt av en verden av skygger vandret jeg i et mildt solskinn. Med unntak av sauene – som beitet på gresset og holdt det kort, og som iblant løftet sine lange, dumme ansikter og stirret på

meg – var jeg helt alene; og det føltes mer som ensomheten i et veldig stort rom i et øde hus enn som når du går for deg selv utendørs. Jeg husker at jeg tenkte: *Dette er et sånt sted man som barn enten ville vært temmelig redd for eller vært veldig glad i.* Et øyeblikk senere tenkte jeg: Men når man er ensom – virkelig ensom – er da alle mennesker barn, eller ingen? Ungdom og alderdom berører bare overflaten av vårt liv.

En snau kilometer er en kort spasertur. Likevel føltes det som om det tok lang tid før jeg kom til midten av skogen. Jeg visste at det var midtpunktet, for der lå det jeg fremfor alt var kommet for å se. En brønn med trinn gikk ned til kilden og restene av eldgammel brostein rundt. Den var temmelig falleferdig nå. Jeg gikk ikke opp på den, men la meg ned i gresset og rørte ved den med fingrene. Dette var hjertet av Bracton- eller Bragdonskogen; fra denne kilden strømmet alle legendene, og jeg hadde på følelsen at selve collegets eksistensgrunnlag hadde hvilt på den. Arkeologene var enige om at murverket var fra sen romertid, utført like før den angelsaksiske invasjonen. Hvilken forbindelse det var mellom skogen Bragdon og advokaten Bracton var et mysterium for meg, men jeg forestiller meg at familien Bracton hadde benyttet seg av den tilfeldige navnelikheten til å selv tro eller la andre tro at de hadde noe med den å gjøre. Hvis alt som ble fortalt, var sant – eller bare halvparten av det – var skogen eldre enn Bracton-familien. Jeg antar at ingen nå til dags vil legge noen større vekt på Strabos *Balachthon*, selv om den fikk en rektor ved colleget på 1500-tallet til å si: «Ikke engang de eldste vitnemål forteller om et Britannia uten Bragdon.» Men den middelalderske sangen tar oss tilbake til 1300-tallet:

*In Bragdon bricht this ende dai  
Herde ich Merlin ther he lai  
Singende woo and welawai.<sup>1</sup>*

Det er et sterkt nok bevis for at brønnen med den britisk-romerske

---

1 I det lyse Bragdon denne siste dag / hørte jeg Merlin, hvor han lå / syngende i ve og klage. (O.a.)

brosteinen allerede da var «Merlins kilde», selv om vi ikke finner navnet før under dronning Elisabeths regjeringstid, da den gode rektor Shovel reiste en mur rundt skogen «for aa fjerne all profan og hedensk overtro og avskrekke den simple hop fra alle likvaaker, maiforlystelser, danser, spetakkel og baking av Morgans brød, som tidligere fant sted ved den kilde saa forfengelig kalt Merlins kilde, og fullkomment skal avsværges og skys som et miskmask av papisteri, hedendom, utuktighet og fjollet daarskab.» Men det var ikke slik at colleget med denne handlingen hadde avsverget seg sin egen interesse for stedet. Gamle doktor Shovel, som levde til han ble nesten hundre, kan knapt ha vært kald i graven da en av Cromwells generalmajorer, som anså det som sin oppgave å ødelegge alle «offerhøidene og lundene», sendte noen soldater med autoritet for å overbevise landsbyfolket om denne fromme oppgaven. Planene gikk til slutt i vasken, men det oppsto en krangel mellom colleget og soldatene i hjertet av Bragdon, og den svært lærde og fromme Richard Crowe ble drept av en geværkule på selve trappen ned til kilden. Det skulle en taper mann til for å anklage Crowe for enten papisteri eller «hedenskap»; likevel forteller historien at hans siste ord var: «Sannelig, mine herrer, om Merlin, som var djevelens sønn, var en så sann kongens mann som noensinne har levd, er det ikke da synd og skam at dere, som bare er horesønner, skal være rebeller og kongemordere?» Og alltid, gjennom alle endringer, hadde hver eneste rektor i Bracton den dagen han ble utvalgt, drukket en seremoniell klunk med vann fra Merlins kilde fra det store kruset som var den største av Bractons skatter, både på grunn av dets alderdom og dets skjønnhet.

Alt dette tenkte jeg på der jeg lå ved Merlins kilde, ved siden av den brønnen som trolig skrev seg fra Merlins tid, om Merlin i det hele tatt har eksistert i virkeligheten. Jeg lå der sir Kenelm Digby hadde ligget en hel sommernatt og sett et merkelig syn, der skalden Collins hadde ligget, og der Georg den tredje hadde grått – der den lysende og høyt elskede Nathaniel Fox hadde skrevet sitt berømte dikt tre uker før han ble drept i Frankrike. Luften var så stille, og løvverket lå så tungt over meg, at jeg falt i søvn. Jeg ble vekket av at min venn ropte på meg fra lang avstand.

Det mest kontroversielle spørsmålet collegemøtet skulle behandle, var om Bragdonskogen skulle selges. Kjøperen var GREI, Geonasjonalt Rekognoserings- og Eksperimenterings-Institutt. De ville ha en tomt der de kunne oppføre en bygning som skulle bli et verdig tilholdssted for denne bemerkelsesverdige institusjonen. GREI var førstegrøden av den konstruktive sammenslåingen av stat og laboratorium som så mange mennesker håper vil resultere i en bedre verden. Den skulle være fri fra nesten alle de irriterende båndene – ‘byråkrati’ var ordet tilhengerne benyttet – som til nå hadde hemmet forskningen her hjemme. Den skulle også være stort sett fri fra økonomiske begrensninger, ettersom man hevdet at en nasjon som kan bruke så mange millioner om dagen på en krig, har råd til å spandere et par millioner i måneden på produktiv forskning i fredstid. Den planlagte bygningen ville blitt lagt merke til i New Yorks berømte skyline, personalet skulle være enormt og lønningene fyrstelige. Iherdig påtrykk og endeløst diplomati fra ledelsen i Edgestow hadde lokket det nye Instituttet bort fra Oxford, fra Cambridge, fra London. Alle disse stedene var i tur og orden blitt vurdert som potensielle kandidater. De progressive i Edgestow hadde nesten gått på veggen til tider. Men nå var suksess så godt som sikret. Om GREI bare fikk tilslag på det landområdet de trengte, ville de komme til Edgestow. Og når det først skjedde, mente alle at det endelig ville skje noe. Curry hadde til og med sagt han tvilte på om Oxford og Cambridge i det hele tatt ville overleve som store universitetsbyer.

Om Mark Studdock hadde kommet til et collegemøte tre år tidligere når et slikt spørsmål skulle avgjøres, ville han ha forventet å høre følelsesladde innlegg mot fremskrittet og åpen debatt om skjønnhet versus nytte. Men i dag da han satte seg på plassen sin i The Soler, den lange øvresalen som ligger sør for Lady Alice, forventet han ikke noe slikt. Nå visste han at det ikke foregikk på den måten.

De progressive tok faktisk hånd om saken på en svært snedig måte. De fleste i kollegiet ante ingenting om at det var snakk om å selge skogen. De hadde selvsagt merket seg at punkt femten på dagsorden var «Salg av collegeeiendom», men siden dette punktet dukket opp på

nesten hvert eneste møte, vakte det ikke spesiell interesse. På den andre siden så de at punkt én var «Spørsmål om Bragdonskogen». Dette var ikke knyttet opp mot det foreslåtte salget. Som viserektor reiste Curry seg for å presentere sakene og lese opp noen brev for kollegiet. Det første var fra en forening som var opptatt av å bevare gamle monumenter.

Jeg mener selv foreningen gjorde en tabbe ved å komme med to innsigelser i samme brev. Det ville vært klokere om de hadde nøyd seg med å rette kollegiets oppmerksomhet mot den elendige forfatningen muren rundt skogen var i. Da de i tillegg la frem et ønske om å lage et slags overbygg for å beskytte kilden, og attpåtil påpekte at de hadde foreslått dette tidligere, ble kollegiet utålmodige. Og da de, liksom som en ettertanke, uttrykte et ønske om at colleget kunne være litt mer imøtekommende mot seriøse antikvarer som ville undersøke kilden, ble kollegiet definitivt en smule gretne. Jeg er lite lysten på å anklage en person i Currys posisjon for å legge uviljen til under opplesningen av et brev, men han prøvde i hvert fall ikke å dekke over noen av manglene i teksten. Før han satte seg, hadde nesten alle i rommet fått en trang til å understreke sterkt for omverdenen at Bragdonskogen var Bracton Colleges private eiendom, og at omverdenen gjorde best i å holde fingrene av fatet. Deretter reiste han seg på ny for å lese opp nok et brev. Dette kom fra en spiritistforening som ønsket tillatelse til å undersøke de «omtalte fenomenene» i skogen – «et brev som er knyttet til det neste, og som jeg med rektors tillatelse nå vil lese for dere», sa Curry. Dette var fra et foretak som hadde hørt om spiritistenes forslag, og som ville ha tillatelse til å lage en film, ikke om fenomenet direkte, men om spiritistenes jakt på fenomenet. Curry fikk i oppdrag å skrive korte avslag på alle de tre brevene.

Deretter hørtes en ny stemme fra en helt annen del av øvresalen. Lord Feverstone hadde reist seg. Han var fullt og helt enig i collegets beslutning om å avvise disse nesevise brevene fra diverse utenforstående viktigperer. Men var det likevel ikke slik at muren rundt skogen faktisk *befant seg* i en svært utilfredsstillende forfatning? En hel del av kollegiets medlemmer – Studdock var ikke blant dem – forestilte seg at de var vitne til et opprør fra Feverstones side mot «Curry og gjengen hans», og våknet til live. Kvestor James Busby var på føttene

nesten umiddelbart og ønsket lord Feverstones spørsmål velkommen. I egenskap av kvestor hadde han nylig innhentet ekspertråd om muren rundt skogen. Han fryktet at ordet 'utilfredsstillende' var altfor mildt til å beskrive murens forfatning. Ingenting annet enn en helt ny mur ville egentlig dugge. Etter mye om og men fikk man til slutt ut av ham hva dette anslagsvis ville koste, og kollegiet gispet da de hørte tallet.

Lord Feverstone spurte kjølig om kvestor på alvor mente at colleget skulle påta seg en slik utgift. Busby (en diger kjempe av en tidligere prest med buskete, svart skjegg) svarte med et visst temperament at han ikke hadde foreslått noe som helst. Om han *skulle* foreslå noe, ville det være at spørsmålet ikke kunne behandles isolert fra visse økonomiske overveielser det var hans plikt å legge frem for dem senere i møtet. Etter dette illevarslende utsagnet ble det stille, inntil en etter en av de «utenforstående» og «bråkmakerne», mennene som ikke tilhørte de progressive, sluttet seg til debatten. De fleste av dem hadde vanskelig for å tro at noe annet enn en helt ny mur ville gjøre nytten. De progressive lot dem prate i nesten ti minutter. Så virket det igjen som om lord Feverstone faktisk gikk i bresjen for de utenforstående. Han ville vite om det var mulig at kvestor og komiteen for vedlikehold virkelig ikke kunne finne noen andre alternativer enn enten å bygge en ny mur eller å la Bragdonskogen forfalle og bli en allmenning. Han insisterte på et svar. Noen av de utenforstående begynte til og med å tenke at han var altfor uforskammet mot kvestor. Til slutt svarte kvestor med lav stemme at han *faktisk* hadde tatt seg bryet med å undersøke noen mulige alternativer. Et piggrådgerde ... Resten druknet i et misbilligende brøl, der man hørte gamle pastor Jewel si at han heller ville hugge ned hvert eneste tre i skogen enn å la den bli innesperret i piggråd. Til slutt ble hele saken utsatt til neste møte.

Punktet etter var av typen flertallet av medlemmene ikke forsto seg på. Det handlet om en oppsummering (av Curry) av en lang brevveksling mellom colleget og universitetssenatet angående forslaget om å innlemme GREI i Edgestow Universitet. Ordene «forpliktet seg på» dukket gjentatte ganger opp i debatten som fulgte.

«Det virker», sa Watson, «som om vi som college har gitt vår fulle støtte til dette nye Instituttet.»

«Det virker», sa Feverstone, «som om vi har bundet oss selv på hender og føtter, og har gitt universitetet fritt spillerom.»

Hva alt dette faktisk gikk ut på, ble aldri klart for noen av de utenforstående. De husket at de ved en tidligere sammenkomst hadde kjempet hardt mot GREI og hele dets virksomhet, og at de hadde tapt; men til tross for at Curry svarte svært tydelig, førte ethvert forsøk på å finne ut hva dette tapet innebar, dem bare enda lenger inn i universitetsstiftelsens ugjennomtrengelige labyrinter og det enda dunklere mysteriet som var relasjonen mellom universitetet og colleget. Resultatet av diskusjonen var at de fikk inntrykk av at collegets ære ikke ble berørt av at GREI etablerte seg i Edgestow.

Under dette punktet hadde mer enn ett medlems tanker begynt å dvelle ved den kommende lunsjen, og oppmerksomheten hadde avtatt. Men da Curry reiste seg klokken fem på ett for å innlede punkt tre, våknet interessen på nytt. Det bar tittelen: «Korrigerings av et misforhold angående støtten til stipendiater.» Jeg vet ikke nøyaktig hva de fleste stipendiater ved Bracton fikk utbetalt på denne tiden, men jeg tror det knapt dekket omkostningene ved deres obligatoriske innkvartering på colleget. Studdock, som for ikke lenge siden hadde forlatt denne gruppen, hadde stor sympati med dem. Han forsto minen i ansiktet deres. Korrigeringen, om den gikk gjennom, ville for dem bety klær og ferier og kjøtt til lunsj og en mulighet til å kjøpe halvparten, i stedet for femtedelen, av bøkene de trengte. De hadde alle øynene festet på kvestor da han reiste seg for å besvare Currys forslag. Han håpet ingen ville tenke at han støttet misforholdet, som i 1910 hadde utestengt den laveste klassen av forelesere fra de nye klausulene i attende paragraf av statutt 17. Han var sikker på at alle de tilstedeværende ønsket å få rettet det opp, men det var hans plikt som kvestor å påpeke at dette var det andre forslaget denne formiddagen som innebar store utgifter. Om det kunne han bare si, akkurat som han hadde sagt om det tidligere forslaget, at det ikke kunne betraktes isolert fra det overordnede problemet med collegets nåværende økonomiske stilling, noe han håpet å kunne legge frem for dem i løpet av ettermiddagen.

En hel del mer ble sagt, men kvestor sto uimotsagt, saken ble utsatt, og da kollegiet kvart på to strømmet ut av øvresalen til lunsj, sultne

og med hodepine og røykesug, sto det klart for alle stipendiatene at en ny mur til skogen og en økning i stipendet deres var gjensidig utelukkende alternativer.

«Den fordømte skogen har stått i veien for oss hele formiddagen», sa en.

«Vi er ikke ute av den ennå», svarte en annen.

I denne sinnsstemningen vendte kollegiet tilbake til øvresalen etter lunsj for å overveie collegets økonomi. Kvestor Busby var naturlig nok hovedtaler. Det er svært varmt i øvresalen på en solrik ettermiddag, og kvestors jevne talestrøm, samt blottleggingen av de jevne, hvite tennene hans over skjegget (han hadde bemerkelsesverdig vakre tenner), hadde en slags hypnotisk kraft. Forelesere ved et college har ikke alltid så lett for å forstå pengespørsmål – da hadde de ikke vært av typen mennesker som blir forelesere ved et college. Men de skjønte at situasjonen var ille – veldig ille, faktisk.

Noen av de yngste og mest uerfarne medlemmene sluttet å lure på om de ville få en ny mur eller økte stipender, og begynte i stedet å bekymre seg for om collegeet i det hele tatt kunne fortsette virksomheten. Tidene var, som kvestor så riktig sa, usedvanlig vanskelige. Eldre medlemmer hadde hørt lignende snakk om dårlige tider fra et titalls tidligere kvestorer, og var mindre urolige. Jeg mener ikke å antyde på noe vis at Bractons kvestor misbrukte stillingen sin. Det er uhyre sjelden at økonomien til en omfattende virksomhet som på uklart vis egner seg til å fremme lærdom, kan sies å være utelukkende tilfredsstillende. Fremlegget var utmerket. Hver setning var forbilledlig tydelig, og om tilhørerne syntes helheten var mindre klar enn delene, kan det ha vært deres egen feil. Visse mindre besparinger og nyinvesteringer som han foreslo, ble enstemmig vedtatt, og da kollegiet tok seg en tepause, var stemningen laber. Studdock ringte Jane og sa at han ikke ville rekke hjem til middag.

Det var ikke før klokken seks at alle de ulike tanke- og følelsesbanene som var blitt vekket av de tidligere punktene, samlet seg i spørsmålet om å selge Bragdonskogen. Punktet het ikke: «Salget av Bragdon-skogen.» Kvestor kalte det: «Salg av det rosafargede området på planen, som jeg nå med rektors tillatelse vil sende rundt bordet.» Han påpekte

oppriktig at dette innebar at de ville miste *deler* av skogen. Faktisk ville GREI ifølge forslaget la colleget beholde en fem meter bred stripe langs den borteste halvdel av sørsiden, men det var ikke snakk om noe be-  
drageri, for de tilstedeværende kunne studere skissen med egne øyne. Skissen var tegnet i svært liten målestokk og kanskje ikke fullstendig presis – den var bare ment for å gi et omtrentlig inntrykk. Som svar på direkte spørsmål, innrømmet han at selve kilden uheldigvis – eller muligens heldigvis – befant seg på det området GREI var interessert i. Colleet ville selvsagt bli garantert adgang, og kilden og steinleggingen ville bli ivaretatt av Instituttet på en måte som ville tilfredsstille alle verdens arkeologer. Han avsto fra å komme med noen råd, nevnte bare den temmelig oppsiktsvekkende summen GREI hadde tilbudt.

Deretter ble møtet livlig. Fordelene med et salg kom frem én etter én, som moden frukt som faller i hendene på deg. Det løste problemet med muren – det løste problemet med å bevare gamle monumenter – det løste det økonomiske problemet – det så ut som det ville løse problemet med den økonomiske støtten til stipendiatene. Dessuten virket det som om GREI betraktet dette som den eneste aktuelle tomten i Edgestow; hvis Bracton nektet å selge, ville alle planene gå i vasken, og Instituttet ville utvilsomt ende i Cambridge. Etter mange spørsmål fikk de til og med ut av kvestor at han visste om et college i Cambridge som var svært ivrig etter å selge.

De få virkelige konservative som var til stede, de som nesten betraktet Bragdonskogen som en grunnleggende forutsetning for livet, klarte nesten ikke å fatte hva som skjedde. Da de omsider kom til orde, ble det som en dissonans i det store hallelujakoret. De ble satt i en posisjon der de fremsto som en gjeng som lidenskapelig ønsket å se Bragdon omgitt av piggråd. Da til slutt gamle Jewel reiste seg, blind og skjelvende og nesten på gråten, kunne han nesten ikke høres. Flere snudde seg for å se på, noen for å beundre, det skarpskårne, halvt barnslige ansiktet og det hvite håret som var blitt stadig mer iøyenfallende etter hvert som det lange rommet ble mørkere. Men bare de som satt i nærheten av ham, kunne høre hva han sa. I samme øyeblikk sprang lord Feverstone opp, la armene i kors, så rett på den gamle og sa med høy og tydelig stemme:

«Hvis pastor Jewel vil at vi *ikke* skal høre hva han mener, så tror jeg han oppnår det lettest ved å holde munn.»

Jewel hadde vært gammel allerede før første verdenskrig, på den tiden da gamle menn ble behandlet vennlig, og han hadde aldri klart å venne seg til den moderne verden. Han ble stående et øyeblikk med hodet fremskutt, og folk trodde han ville svare. Deretter rakte han hendene ut i en hjelpeløs gest, før han sank sammen og møysommelig begynte å sette seg igjen.

Forslaget ble vedtatt.

## 5

Etter å ha forlatt leiligheten den morgenen hadde Jane også gått ned til Edgestow, der hun hadde kjøpt en hatt. Hun hadde tidligere gitt uttrykk for en viss forakt for den slags kvinner som kjøper hatter slik menn kjøper drinker – som stimulans og trøst. Det falt henne ikke inn at det var nettopp det hun selv gjorde nå. Hun kledde seg gjerne ganske enkelt og i farger som harmoniserte estetisk – i klær som tydelig kommuniserte til alle at hun var en intelligent voksen og ikke av den overflatiske typen – og denne innstillingen gjorde at hun faktisk ikke visste om hun var interessert i klær overhodet. Hun ble derfor litt irriterte da hun utenfor Sparrow's møtte fru Dimble, som sa: «Hei, kjære deg! Har du vært og kjøpt en hatt? Bli med hjem til oss på lunsj, så vi kan ta en kikk på den. Cecil har bilen rett rundt hjørnet.»

Cecil Dimble var foreleser ved Northumberland College og hadde vært Janes veileder de siste årene hun studerte, og fru Dimble (hun ble ofte kalt mor Dimble) hadde vært en slags uoffisiell tante for alle pikene på kullet hennes. At man blir glad i sin manns kvinnelige elever er kanskje ikke så vanlig som man kunne ønske seg blant universitetslæreres koner, men fru Dimble lot til å like alle herr Dimbles elever av begge kjønn, og parets hus, som lå på den andre siden av elva, var en slags støyende salong hele terminen. Hun hadde vært spesielt glad i Jane, med den slags hengivenhet som en humoristisk, godlynt og barnløs kvinne iblant kjenner for en pike som hun synes er vakker og litt tåpelig. I løpet av det siste året hadde Jane mistet kontakten med

ekteparet Dimble og hatt en stor porsjon dårlig samvittighet for det. Derfor takket hun ja til lunsjinvasjonen.

De kjørte over broen nord for Bracton og deretter sørover langs elva Wynd og forbi hyttene, før de tok til venstre og østover ved den normanniske kirken og bortover den strake veien med poplene på den ene siden og Bragdonskogens mur på den andre. Så var de fremme ved Dimble-parets dør.

«Så vakker den er», sa Jane helt oppriktig da hun steg ut av bilen. Hagen til ekteparet Dimble var berømt.

«Da bør du ta en grundig kikk på den», sa herr Dimble.

«Hva mener du?» spurte Jane.

«Har du ikke fortalt henne det?» sa herr Dimble til kona.

«Jeg har ikke kommet så langt ennå», svarte fru Dimble. «Dessuten er mannen hennes en av skurkene i stykket, kjære deg. Men det vet hun nok allerede.»

«Jeg har ingen anelse om hva dere snakker om», sa Jane.

«Vi har dessverre fått ditt eget college på nakken, kjære venn. De kaster oss ut. De nekter å fornye leiekontrakten.»

«Åh, fru Dimble!» utbrøt Jane. «Jeg ante ikke engang at eiendommen tilhørte Bracton.»

«Der kan du se!» sa fru Dimble. «Den ene halvparten av verden vet ikke hvordan den andre halvparten lever. Her har jeg gått og innbilt meg at du brukte all din innflytelse på herr Studdock for å prøve å redde oss, mens du i virkeligheten ikke ...»

«Mark snakker aldri med meg om collegets forretninger.»

«Gode ektemenn gjør aldri det», sa herr Dimble. «Eller i så fall bare om andre collegers forretninger. Det er derfor Margaret vet alt om Bracton og ingenting om Northumberland. Skal vi ikke inn og spise lunsj?»

Dimble glettet at Bracton ville selge skogen og alt annet det eide på denne siden av elva. For ham fortonte hele området seg som enda mer av et paradisi enn da han flyttet dit for første gang for 25 år siden, og han hadde altfor sterke følelser når det gjaldt dette spørsmålet til at han ønsket å snakke om det med en som var gift med en av Bracton-mennene.

«Du får pent vente med lunsj til jeg har fått sett på den nye hatten til Jane», sa mor Dimble og forsvant ovenpå med Jane. Så fulgte noen minutter med en samtale som var tvers gjennom kvinnelig i gammel-dags forstand. Mens Jane satt med en viss følelse av overlegenhet, var det også på uforklarlig vis beroligende; og selv om fru Dimble virket altfor opptatt av slike ting, var det ikke til å nekte for at den lille endringen på hatten som hun foreslo, faktisk var prikken over i-en. Da hatten var blitt lagt bort igjen, sa fru Dimble plutselig:

«Det er vel ikke noe i veien?»

«I veien?» svarte Jane. «Hvorfor spør du om det? Hva skulle det være?»

«Du virker ikke helt som deg selv.»

«Jeg har det fint», sa Jane høyt. Innvendig la hun til: *Hun dør av nysgjerrighet etter å få vite om jeg er på vei. Den typen kvinner gjør alltid det.*

«Liker du ikke å bli kysset?» sa fru Dimble uventet.

*Liker jeg ikke å bli kysset?* tenkte Jane med seg selv. *Ja, det er spørsmålet. Liker jeg ikke å bli kysset? «Hope not for mind in women ...»*

Hun hadde tenkt å svare: «Selvsagt liker jeg det», men helt uforklarlig og til sin store irritasjon, begynte hun å gråte i stedet. Og så, et kort øyeblikk, ble fru Dumble helt enkelt et voksent menneske, slik de voksne hadde vært da hun var veldig liten: store, varme, bløte ting man kunne løpe til når man hadde fått skrubbsår på kneet eller leketøyet var gått i stykker. Når Jane tenkte på barndommen, husket hun vanligvis de gangene barnepikens eller morens store omfavnelser hadde vært noe uvelkomment hun motsatte seg som en fornærmelse mot sin modenhet; for øyeblikket var hun tilbake i de bortglemte, men sjeldne tilfellene der frykt eller sorg forårsaket en frivillig overgivelse, og overgivelsen brakte trøst. Det stred mot hele hennes livsanskuelse å utlevere seg på denne måten mens hun ble klappet på og dullet med, men likevel rakk hun før de gikk ned å fortelle fru Dimble at hun ikke ventet barn, men var litt nedtrykt over å være så mye alene og på grunn av et mareritt.

Under lunsjen snakket herr Dimble om Arthur-legenden. «Det er egentlig vidunderlig», sa han, «hvor godt det hele henger sammen, til

og med i en sen versjon som Malorys. Har dere lagt merke til at det er to typer karakterer? Det er Guinevere og Launcelot og alle disse folka i sentrum: De er alle svært høviske, og det er ikke noe spesielt britisk ved dem. Men i bakgrunnen – på den andre siden av Arthur, så å si – har vi alle de *mørke* skikkelsene, som Morgan og Morgawse, som er britiske av det eldgamle slaget og vanligvis mer eller mindre fiendtlige selv om de er hans egne slektninger. Blandet med magi. Dere husker kanskje den vidunderlige setningen der dronning Morgan 'satte hele landet i brann med trollkyndige kvinner'. Merlin er selvfølgelig også britisk, men ikke fiendtlig. Er ikke det et treffende bilde på Britannia slik det må ha vært like før invasjonen?»

«Hva mener du, herr Dimble?» spurte Jane.

«Jo, ville det ikke ha vært en del av samfunnet som var nesten helt romersk? Folk som gikk i togaer og snakket keltisk latin – noe som for oss ville ha hørt ut som en slags spansk – og var helt og holdent kristne. Men lenger opp i landet, på avsidesliggende steder, avsondret på grunn av skogene, ville det ha vært små hoff styrt av ekte gamle britiske småkonger, som snakket noe som lignet walisisk, og til en viss grad praktiserte den druidiske religionen.»

«Og hvordan ville Arthur selv ha vært?» spurte Jane. Det var tåpelig at hjertet hennes omtrent slo dobbelt da hun hørte ordene «som en slags spansk».

«Nettopp det er poenget», sa herr Dimble. «Du kan forestille deg en mann av gammel britisk herkomst, men også en kristen og fullt utdannet general med romersk kampteknikk, som prøver å samle hele dette samfunnet til ett rike og nesten lykkes. Det må ha vært misunnelse i hans egen engelske familie, og den romaniserte delen – Lancelotene og Lionelene – må ha sett ned på britene. Det er derfor Kay alltid blir fremstilt som en ubehøvlet fyr – for han tilhører den opprinnelige befolkningen. Og det er alltid en understrøm, en dragning tilbake mot druidismen.»

«Og hvor ville Merlin passe inn?»

«Merlin, ja ... Han er den virkelig interessante skikkelsen. Var det fordi han døde så tidlig at alt sammen mislyktes? Har det noen gang slått dere hvilken besynderlig skapning Merlin er? Han er ikke ond,

men likevel er han en trollmann. Han er tydeligvis en druide, men likevel vet han alt om gralen. Han er 'djevelens sønn', men Layamon er påpasselig med å fortelle leseren at det vesenet som var far til Merlin, ikke nødvendigvis var ond. Dere husker vel: 'I himmelen dveler vesener av mange slag. Noen av dem er gode, andre gjør ondt.'»

«Det er ganske merkelig. Jeg har ikke tenkt på det før.»

«Jeg lurar ofte på», sa herr Dimble, «om ikke Merlin representerer det siste sporet av noe den senere tradisjonen helt har glemt – noe som ble umulig da de eneste menneskene som sto i kontakt med det overnaturlige, enten var hvite eller svarte, prester eller trollmenn.»

«For en skrekkelig tanke», sa fru Dimble, som hadde lagt merke til at Jane virket fordypet i egne tanker. «Uansett levde Merlin for lenge siden, om han overhodet levde, og han ligger trygt død og begravet under Bragdonskogen, som vi alle vet.»

«Begravet, men *ikke* død, ifølge historien», rettet herr Dimble.

«Uff!» datt det ut av Jane, men herr Dimble bare fortsatte å tenke høyt:

«Jeg lurar på hva de *vil finne* når de begynner å grave opp stedet for å legge grunnen for GREI», sa han.

«Først gjørme og så vann», sa fru Dimble. «Det er derfor de egentlig ikke kan bygge der.»

«Det tror du!» sa mannen hennes. «Og hvis det er tilfellet, hvorfor vil de komme hit da? Jeg tviler på at en liten cockney som Jules lar seg påvirke av en poetisk fantasi om at Merlins kappe skulle være lagt på hans skuldre!»

«Merlins kappe. For noe sludder!» sa fru Dimble.

«Ja», sa herr Dimble, «det er en latterlig tanke. Jeg tror nok at det er noen i gjengen hans som svært gjerne vil finne den kappen. Om de ville være store nok til å fylle den, er en annen sak! Jeg tror ikke de ville likt det om den gamle mannen selv våknet til liv sammen med den.»

«Barnet holder på å besvime», sa fru Dimble plutselig og for opp.

«Men hallo der! Hva skjer?» sa herr Dimble og så forskrekket på Janes ansikt. «Er det for varmt for deg her inne?»

«Åh, det er bare så tåpelig», sa Jane.

«La oss gå inn i dagligstuen», sa herr Dimble. «Her. Støtt deg på armen min.»

Litt senere satt Jane i dagligstuen ved siden av et åpent vindu ut mot hagen, der gressplenens nå var overstrødd med lysegule blader, og prøvde å unnskyldes sin tåpelige oppførsel ved å fortelle om drømmen sin. «Jeg har visst avslørt meg selv ganske grundig», sa hun. «Dere kan begynne å psykoanalysere meg nå, begge to.»

Ut fra herr Dimbles ansiktsuttrykk å dømme var det ikke rart at Jane tenkte at drømmen hennes hadde gitt ham et reelt sjokk. «Merkverdig ... virkelig merkverdig», mumlet han hele tiden. «*To* hoder. Og ett av dem var Alcasan. Kan det være et falskt spor ...?»

«La det ligge, Cecil!» sa fru Dimble.

«Tror dere jeg burde bli undersøkt?» sa Jane.

«Undersøkt?» svarte herr Dimble og så uforstående på henne. «Å, jeg skjønner. Du mener om du bør oppsøke doktor Brizeacre eller noe slikt?» Jane forsto at spørsmålet hennes hadde hentet ham tilbake fra en helt annen tankerekke, og at – foruroligende nok – spørsmålet om hennes helse var blitt skjøvet til side. Fortellingen om drømmen hadde gitt ham viktigere ting å tenke på, selv om hun ikke ante hva det kunne være.

Herr Dimble kikket ut av vinduet. «Nå ringer min minst begavede elev på døren», sa han. «Jeg må gå inn på kontoret og høre på en stil om Swift som begynner med at Swift ble født. Jeg må også prøve å holde oppmerksomheten på den, og det blir ikke lett.» Han reiste seg og sto et øyeblikk med hånden på Janes skulder. «Hør her», sa han, «jeg skal ikke gi deg noe råd. Men om du bestemmer deg for å oppsøke noen på grunn av den drømmen, skulle jeg ønske du *først* ville vurdere å gå til en person Margaret eller jeg kan gi deg adressen til.»

«Du tror ikke på doktor Brizeacre?» spurte Jane.

«Jeg kan ikke forklare», sa herr Dimble. «Ikke nå. Det er så innviklet, alt sammen. Prøv å ikke uroe deg. Men *hvis* du gjør det, la oss bare få vite det først. Farvel.»

Nesten med det samme han var gått, kom det flere gjester, så det ble ingen mulighet for en ytterligere fortrolig samtale mellom Jane og vertinnen. Hun forlot huset til ekteparet Dimble cirka en halv time

senere og gikk hjem – ikke langs veien med poplene, hun tok stien over allmenningen, forbi eslene og gjessene, med Edgestows tårn og spir til venstre og den gamle vindmøllen i horisonten til høyre.